

Lolland-Falsters Bispeembede.

Nykøbing F., den 5. Februar 1919.

Hvad endelig angaar Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Præsteembeder i Folkekirken, da vil det formentlig her neppe være formaalstjenligt at komme ind paa mere eller mindre abstrakte Undersøgelser vedrørende Spørgsmaalets rent teoretiske Side — saa lidt som paa eksegetiske Overvejelser angaaende den rette Forstaaelse af de Udtalelser i den hellige Skrift, som her kunde tages i Betragtning. Mening vil her staa imod Mening, og den ene lader sig vanskelig overbevise af den anden.

Spørgsmaalet maa behandles ud fra rent praktiske Synspunkter — navnlig følgende tre:

1. Hvorledes er den nulevende danske Menigheds Stilling til Spørgsmaalet?
2. Kan Ansættelsen af kvindelige Præster, som Forholdene nu er indenfor den danske Kirke, antages i Almindelighed at ville virke fremmende for Præstegerningen?
3. Er der blandt Folkekirkenes Kvinder i Almindelighed og indenfor dens levende Menigheds Kredse i Særdeleshed et af kristelige Motiver baaret Begær fremme om at faa overdraget Stillingen som Præster i Folkekirken?

Som Svar skal her tjene følgende:

ad 1. Som Helhed betragtet staar den nulevende danske Menighed fremmed overfor Kravet om Ansættelsen af kvindelige Præster. Og det er derom, at der maa spørges: Hvad Menigheden mener om Sagen? Mindre Betydning har det, hvad blot Politikere eller teoretiserende Kvindesags Forkæmpere mener om Tingene. Om den eksegetiske Betydning af Skriftens Udtalelser kan der strides. Men der kan neppe strides om dette, at Menigheden som Helhed tager disse Udtalelser umiddelbart, som de lyder, og at den baade under Hensyn hertil og af andre for den afgørende Grunde vil finde det anstødeligt at se Kvinder i regulær Præstestilling. Det vil neppe kunne bestrides, at saaledes er Stillingen *nu*. For saa vidt som Kravet om kvindelige Præster rejses indenfor en ganske enkelt Side, kan man som Regel gaa ud fra, at det sker alene, eller dog overvejende, ud fra den abstrakte Teori om Mænds og Kvinders Ligeberettigelse, Kravet er ej af særlig aandelig Art. Man vil da sikkert med Rette kunne gøre gældende, at den nulevende danske Menighed betragter Spørgsmaalet som værende af afgjort kirkelig Art, og at den verdslige Magts umiddelbare Indgriben paa det her gældende Omraade vil blive følt som et Overgreb.

ad 2. At der er en Opgave indenfor Guds Menighed, som særlig egner sig til at tages op af Kvinder, har været erkendt fra Menighedens allerførste Tid. Kvinders Arbejde har der altid været Brug for indenfor Guds Rige, og saaledes er det endnu, saavel i Hjemmemenigheden som paa Missionsmarken. Man behøver her ikke at gaa i det enkelte, Sagen er vitterlig for alle. Men deraf følger ikke, at der ogsaa bør aabnes Kvinder Adgang til den faste Præstestilling. Tværtimod. Man vil ved at lægge deres kirkelige Arbejde over i det ved den faste Præstestilling bestemte Plan i væsentlig Grad forrykke det rette Synspunkt for Anvendelsen af deres Kræfter. Enhver, som vil tænke Spørgsmaalet igennem, vil, om han ellers er kendt med Præstestillingen, med Præstearbejdet i og udenfor Kirken og med alle de herhenhørende Forhold, dog vist komme til den Erkendelse, at der her er mangt og meget, som vil kunne komme til at volde Kvinden, den gifte som den ugifte, mangehaande Vanskeligheder og bringe hende i en for hele hendes Naturel og Ejendommelighed fremmed Stilling. Saaledes i alt Fald, naar Sagen betragtes i Almindelighed. Med Undtagelser kan ikke reg-